

คำวินิจฉัยของ นายอุระ หวังอ้อมกลาง ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕/๒๕๕๑

วันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๑

เรื่อง นางอุบล บุญญชลธร ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
มาตรา ๒๕๑ วรรคสี่

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เดิม นางอุบล บุญญชลธร ผู้ร้องอุทกกล่าวหาว่า ไซ้ จ้าง วาน ฆ่า นายแสงชัย สุนทรวัฒน์ แต่พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี ต่อมาได้พยานหลักฐานใหม่ อันสำคัญแก่คดี จึงได้มีการสอบสวนผู้ร้องในเรื่องเดียวกันนั้นอีก พนักงานอัยการได้มีคำสั่งฟ้องผู้ร้อง และได้เป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ร้องต่อศาลจังหวัดนนทบุรี ตามคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๘๕๘/๒๕๕๑ ระหว่าง พิจารณาคดีดังกล่าว ผู้ร้องได้ขอให้ศาลออกคำสั่งเรียกพยานเอกสารเกี่ยวกับสรุปพยานหลักฐาน พร้อมด้วยความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการในการสั่งฟ้องคดีผู้ร้องในข้อหา ไซ้ จ้าง วาน ฆ่า นายแสงชัย สุนทรวัฒน์ ทั้งในส่วนที่อัยการสูงสุดมีคำสั่งไม่ฟ้องเด็ดขาดไปแล้ว กับในส่วนที่ รื้อฟื้นสั่งฟ้องใหม่เป็นคดีนี้ โจทก์ได้รับหมายเรียกเอกสารแล้ว แจ้งขัดข้อง ไม่อาจส่งเอกสารให้ตามที่ ขอให้ศาลมีคำสั่งเรียกได้ ผู้ร้องจึงได้ยื่นคำร้องต่อศาลขอให้บังคับโจทก์ส่งเอกสารดังกล่าวอีก หากศาล เห็นด้วยว่า โจทก์ไม่ต้องส่งเอกสารก็ขอให้ศาลส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตีความ เพราะการที่โจทก์ ไม่ยอมส่งเอกสารให้ตามที่ผู้ร้องขอไปนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕๑ วรรคสี่ โจทก์ได้ยื่นคำร้องคัดค้านต่อศาล ต่อมาศาลได้มีคำสั่งว่า โจทก์มีสิทธิไม่ส่งเอกสารและเห็นอีกว่า ไม่ต้อง ส่งเรื่องมาให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ผู้ร้องจึงได้ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญขอให้วินิจฉัยว่า การที่โจทก์ ไม่ยอมส่งสรุปพยานหลักฐาน พร้อมด้วยความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการในการ สั่งฟ้องคดี นางอุบล บุญญชลธร ในข้อหา ไซ้ จ้าง วาน ฆ่า นายแสงชัย สุนทรวัฒน์ ในส่วนที่อัยการ สูงสุดมีคำสั่งไม่ฟ้องเด็ดขาดไปแล้ว กับในส่วนที่รื้อฟื้นสั่งฟ้องใหม่เป็นคดีนี้ ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ วรรคสี่ หรือไม่ และการที่ศาลไม่ยอมส่งเรื่องมาให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ศาลมีอำนาจสั่งได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้ว ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕๑ วรรคสี่ บัญญัติว่า “ในคดีอาญาที่พนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องแล้ว ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือผู้มีส่วนได้เสีย ย่อมมีสิทธิขอทราบสรุปพยานหลักฐานพร้อมความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการ

ในการสั่งคดี ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ” เห็นว่า ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าว ผู้ร้อง มีสิทธิที่จะขอทราบสรุปพยานหลักฐานพร้อมความเห็นของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการ ในการสั่งคดีได้ แต่จะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ กล่าวคือ จะต้องเป็นเรื่องที่ศาลส่งความเห็นมาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตาม รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ไม่ได้ให้สิทธิผู้ร้องที่จะยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ได้ด้วยตนเองโดยตรง ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามข้อกล่าวอ้าง ของผู้ร้อง

สำหรับปัญหาที่ว่า การที่ศาลไม่ส่งความเห็นมาให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย โดยอ้างว่า มิใช่เป็นกรณีที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่จำเลยหรือบังคับแก่คดีขัดหรือแย้งกับ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๖ ซึ่งศาลจะส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญตีความตามมาตรา ๒๖๔ ได้หรือไม่ เห็นว่ากรณีเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ส่งเอกสารตามที่ผู้ร้องขอให้ส่งเพื่อตรวจดูและใช้ประโยชน์ใน การต่อสู้คดีของผู้ร้อง มิใช่เป็นเรื่องที่มีการกล่าวอ้างว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๖๔ ที่ศาลใช้ดุลพินิจไม่ส่งความเห็นมาให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัย จึงชอบแล้ว

อาศัยเหตุผลดังกล่าวมา จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องของผู้ร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

นายอุระ หวังอ้อมกลาง

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ